

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στό έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νάιναι καλά ό Λόρδος μας νά ήσμε κι άλλα τόσα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν ατ Αθήναι

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ρομιοσ την εβδομάδα — μόνον μη φορά λά θρησιν.
κι Ένα ήρω ήθονάδα — κι Έπος μου καταβαίνω.
Συνδρομικά λά δίχρημα — γιατί λεπτά έν ήρωε.
και Έσυν Αθηνών την πόλιν — και είς την άλλοδακην.
και είς την Ελλάδα ήλην — δίχως νόστιμ κι Έντροπον.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — όντα φράγμα είναι μένο.

γιά τί είναι ήμος μέρη — όνα φράγμα και Έσθ χίρη.
Κι Ένα φύλλο έν κρατή. — ήναισ συνδρομητής.
κι Έπος τον παρ έν δίαι. — ή τά τον σάγ μαυρο φίλ.
Γράμματα και συνδρομαι — απ Έυθείας προς έπί.
Γιά τή έδρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μη έκασα.

Εικοσιέξη μινός Φλεβάρη
και Κομνητά είς τό ποδάρη.

Τετρακόδα έξήντα και τριο.
μασκαράδων πολλή ψασαρία.

Αποκρητικά τρελλά,
όπος καθείς χασκογλαψ.

Τελεόνει κι ή Αποκρηκ κι άρχιστε τά τραγούδι
κι Ές τρώνε έλλαι τον καρπό κι Ές τρώμ ήμεις τά φλούδι.

Ρωτώ τους Πρίγκηπας γιατί τά μάτια των θολώνου;
γιατ ή Αποκρηκ περνά κι όλ οι χοροί τελειώνου.

Γλίττα, ψωρο-Ρομαίικο, σάλτα παναθεμά σε...
χωρίς ψωμί σπκόνεσαι, με πιά νεά κέρη κοιμάσαι.

Κάνω ζούρ φίς Έσθ σπήτι μου... Ρωμηρί παρμερισται...
ή πών άπ Έξω μου κτυπά κι Έγώ τής λέγ ήρίσαι.

Σταρίδα μου πολύπαθη, πού τή Βουλή μας ρέθει,
γιατί και σού τό πιά νεά κέρη μαζι μας έν χορούεις;

Ό Λόρδος με άπαρνήθηκε, ό Λόρδος με παρήτισε,
μηδί Ταμείο μουκκαμ, μηδί με παρκαρήτισε.

Πάει κι ή παρκαρήτησ κι έλιθε τά γλεντισώμα
και την κοιλιά μας με τά δού νά την παρκαρήτσωμα.

Σταρίδα μου πολύπαθη, και σού μαζι μας γλίττα,
φθάνει για σένα μονοχά πώς ήγινε κουδίντα.

Θλίθη καιρός πού με Έλο μας τό Κεντρικό Ταμείο
θά μες παρκαρήτσωσε μες Έσθ Φρενοκομείο.

Κατηγορούν τον Λόρδο μας, τον λίνε κανονίρη,
πού μπανινοβγαίνει Έσθην Αύλη με Ένα δαυλί Έσθ χίρη.

Κατηγορούν τον Λόρδο μας, πούχει τρανή παρή,
μάτια γαρίδα για παρ και την ούρα μαρκια.

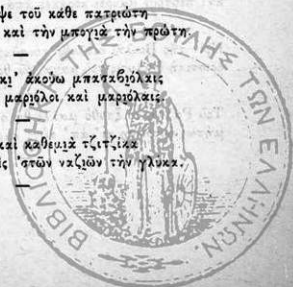
Κατηγορούν τον Λόρδο μας, τον λίνε Φασαούλα,
όπου Έσθ τίλος έβγαλει και την σταρίδα νύλα.

Είς τους λαίμους των Βουλευτών έκρίμασα κουδούνας
και κόκκιναις έφόρεσα Έσθά μούτρα των μουτσούνας.

Μά κι ή μουτσούνα Έξίβαψε του κάθε πατρώτη
και την Έντροπή της έλασε και την υπογιά την πούτη.

Απ Έο Παλάτι πέρασα κι άκωμο μπκατρίδαις
και μούπαν πώς χορούσε μαριόλι και μαριόλαις.

Χορούει κάθε κουτσουμπού και καθεμιά τζιτζικα
κι Έθρόνος έξιγόνεται μες Έσθων ναζιών την γλυκα.

Ντυντούκικαις μου, τζιτζικαις μου, και σεις, Βασιλικί μου,
κι' έγώ γι' αυτό τό πά νεύ κότερ πουλό και τό βρακι μου.

'Εμεις κι' αν έφραλαμα, μά γιά χερούς 'ξοδούμε,
κι' έμη τούς τρώμα τον παρ, έμη τούς κοροιδούμε.

Μεγάλη 'στό Παλάτι μας κυτώ έτοιμασία
κι' όλοι μου λέν ο Βσιληγας πώς πάει 'στη Ρωσία.

Φεύγουν γιά την Πετρούπολι Βασιλικά μπουόλα
και μένομα 'στό όλιος του Λόρδο Φαταούλα.

Δέν είναι κι' άλλος Βσιληγας νά κώνη τον γαιουλίκα,
έδώ νά μένη μιά φορά κι νά μά; ρεύγη δίκαι.

Τούθ μπαλανός... χορεύετε μικρά μεγάλα ζεύγη...
για την σταφιόδ' άναχωρεί, για την σταφιόδα ρεύγει.

Παντού σταφιόδα στρώσατε 'στους δρόμους νά περάση
νά πάη 'στην Πετρούπολι κι' εκεί γι' αυτήν νά δράση.

'Εκεί θα την 'ξοδύσαμε χωρίς τό σύρη κι' έλα
άν μάλιστα κι' ο Βσιληγας φορίση φουσανέλα.

'Όρα καλή κι' άς μήν ξεγνή την σταφιόδμανια
και χειρισματα πολλά 'στου Τσάρου την Σενια.

'Όλοι 'στους γάμους θα γλεντούν ποός 'λίγο, ποός πολύ,
κι' ο Βσιληγας Σταφιόδικά 'σόν Τσάρο θα 'μιλή.

Μ' αυτήν την παρακράτησι τον Τσάρο θα σκόπηση
κι' ίσως ο Τσάρος 'στης γιορταίς νά τον παρακράτηση.

Μπάμ μούμι βροντούνε κανοναίς, τανά τατάμ τρουμπήταις,
κι' ο καφο Θόδωρος μαδφ της άσπραϊς του μακρηπίταις.

Μάδα της, καφο Θόδωρε και του Μωρφα πατέρα...
θυμήσου πώς έπλάκωσε η Καθερη Δευτέρα.

Θυμήσου σαν μεθαύριο μέ τι γολή σ' έπίτοσε
'Εκείνος όπου σ' έπαψε και όόλου δέν σ' έρώτησε.

Φωνάζει για διάλυσι κι' η στρουγγα η μικρή
και γραφέι κι' ο Καμπούργουλος έκείνα τά Κρη Κρη.

'Εδώ κρη κρη, έκεί κρη κρη, λυσσομανούν άγριμια,
και πέφτουν μαύρι κόρακις άπάνω σι φοφάμια.

Πριν της Βουλής διαλυθή τό φλογερό καμίνι
δριστική διάλυσις του μαγαζιού θα γίνη.

Τού Ράλλη τό ξανθό μαλλί θα σπείρω σέ χωράφι
μήπως φυτρώση κι' άπ' αυτό κημμιά όσα χρυσάφι.

Τόν Καραπάνο καθβκλώ γιά νά 'ψηλώσω 'λίγο
νά 'δώ τον Τόρο Σώλοθουρη, νά 'δώ και τον Ούιγο.

Τόν Καραπάνο καθβκλώ νά 'δώ και τό Παρίσι
ν' άκούσω καθε δανιστή πώς θα μάς σκυλεβρίση.

'Ηλθαν και τά νικέλια μέσ 'στη χαρά μας τούτη...
μωρή χαρά 'στους θησαυρούς και 'στά καινούρια πλούτη!

'Ηλθαν και τά νικέλια... ψυχή μου πώς γαλιζέουν
κι' άπό τό 'πίσω μέρος των όσο δάφναις τά στολιζέουν.

Κι' αυτά μέ δάφναις στέψετε άπό τά περιβόλια
και ρίχνετε νικέλια 'στης μάσκαις για φατόλια.

'Ασημικό 'πλημμύρησε, βαρείτε τά λαγούτα,
κι' άς γίνη μια Τράπεζα Σταφιόκη μέ τούτα.

Βασάτε με μήν τρελαθώ... κι' έγώ μέ τά νικέλια
πετροβωλό τον Λόρδο μας ως έξω 'στην Δεκέλικια.

'Όπ! όπ! τά πόδια πηό 'ψηλά, και μέσ 'στά βρωμοκάρα
καθε παλιά πεταξέτε και πρόστυχη δεκάρα.

Κυττάζω την Καρήλα μας την κουρελού και όόλη
και ρίχνω 'στό Ρωμαίικο τά βρωμερά της σούλια.

Βάζω μουτσούνα σκελετού 'στά μούτρα μου τά κρύα
και 'στης μουφλούικης Βουλής πηώ τά θεωρεία.

'Ε! έ! κουρέλια γύρω μας!... έ! έ! τί μασκαραδες,
όπου γλεντούν μέ δανεικούς κι' άγύριστους παραδες.

'Ε! έ! τί ψευτονούμερα καθένιας άρκαδεμάζει
και τάντερα μας πιο πολύ τό πά νεύ κότερ άδειμάζει.

'Ε! έ! μεγάλα μούτσουνα κι' Έλληνική άρίλεια...
άπό την πείνα φαίνονται κι' έκείνα σαν νικέλια.

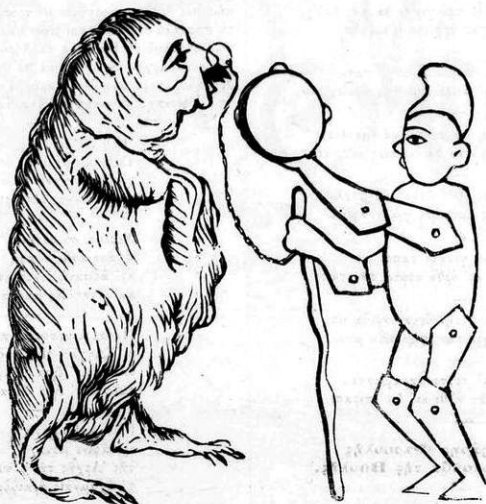
'Ε! έ! πανεξοχότητες και του πεταίου μας σκινίες...
έλλει γλεντούν για της χαραις κι' αυτοί γλεντούν για λύπαις.

Παράσημα 'στους κλέφταις μας πολύτιμα κι' άνώτερα
νά τους φιλοτιμήσατε νά κλέψουν περισσότερα.

'Ε! έ! χρεύτραις νηστικαίς, που παρακαλωπιζονται
και τά παχημά των ντεκολατί κι' οι σκούλι τά λιμπίζονται.

'Ε! Παρθωνόνας ξακουστοι και μακρημαρία μέρη,
που τά δοξάζει σήμερα η καθμια Μαίρη.

'Ε! έ! κι' η κόρη του Διός Γαλλίδα κυβερνάνα
μέ κάρταις Παλλη και Κοτζιά σι μηά πετιόνα τσαντά.

'Ε! κι' ὁ Σωκράτης ὁ παλῆς μὲ τὸ μονὸλ 'στὸ μάτι
κλασασυχνίζεται κι' κ'ὐτὸς 'μπροστὰ 'στὴν Κερκύτη.

'Ε! ἔ! κι' ὁ Πλάτων λυγιστὸς 'στὰ τρυφερίσμα βγαίνει
κι' εἰς ἄλων τῶν καρκαξῶν τάφραμινι πηγαίνει.

'Ε! ἔ! καιροὶ ποῦ 'πέρασαν, ἔ! ἔ! καιροὶ ποῦ φθάνουν!...
τοὺς ἀθανάτους οἱ καιροὶ βαλῶθ'καν νὰ πεθάνουν.

'Ε! κι' ἕνας σαχλοτίμιος, ἡ πρώτη μασκαράτα...
οἰ μὰ γωνιὰ μαζεύεται σὰν τὴν βρεγιμένη γάτα.

'Ε! ὄλοι πᾶν μαζὶ μαζὶ κι' ὁ κασιδιάρης χῶρια
καὶ τούνα βάρος ἡ τιμῆ, καὶμὸς καὶ στενοχώρια.

'Ε! ἔ! πολλοὶ περιέργει τὸν βλέπουν ἀπ' ἀφαντίνα
καὶ λέν πως τίποτο κάρβουνο εἰρήνη 'στὰ ἑμιμάντινα.

'Ε! ἔ! Προῦπολογισμὸς, ποῦ θάνατ' εἶναι ντὲ
καὶ κάνει μόνο γιὰ σκηνὴ τοῦ Καραγιῶζ-μπερντι.

Βαπτίζεται εἰς τὸνομα τῆς δόξης μιὰ κυρία
κι' ἀπ' ἄλους ὀνομάζεται Ρωμηῶν μουρλουζαρία.

Μὰ μοναχὰ Συμβιβασμὸ τὴν λείε ὁ κουμπάρος
κι' ἀρενική τοῦ φαίνεται κι' εἰς ἄλους δίνει θάρρος.

'Ε! ἔ! προφθάσετε, παιδιὰ, σὲ τοῦτα τὰ βαπτήσια
καὶ νὰ γιὰ μαρτυρητικά νικίλια περίσσια.

'Ε! ἔ! καὶ τὰ νικίλια, καλπομονέδα πρώτης,
ποῦ Νικοληδες τάβγαλε ὁ κάθε πατριώτης.

'Ὅπ! ὅπ! βαρεῖτε τὰ βιολιά, κι' ἐγὼ, βρε κουριλῆδες,
'στὰ κούτελά σας νὰ κολλῶ τοὺς νιούς Νικοληδες.

Σ'τὴν τρέλλα τοῦ Καρναβαλιῶ καθεὶς παρκωνορίζεται
κι' εἰς ὅ,τι 'πῶ κανίνας σας νὰ μὴ μὲ συνιρίζεται.

Κυρία Σεβαρθάρωσις τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας
πολύ τὰ παραξίλισσε μαζὶ σ'εὺ ὁ Σωτήρας.

Δὲν πρέπει δὲ γιὰ τοὺς Ρωμηούς καὶ τόσο νὰ πιράζισαι,
νὰ πῆς κι' ἄλλου γιὰ τὸ Θεὸ κι' ἐδῶ δὲν μας χρειάζισαι.

Σ' ἐράγαμε μὲ τὴν βροστὴ καὶ τὴν σκαστὴ κουταλα
κι' ἐβράσαμε κι' ἐσκάσαμε καὶ μὴ 'ρωτᾶς γιὰ τᾶλλα.

'Ε! ἔ! φτερά καὶ τρικαντὰ καὶ κράνη τοῦ καιροῦ,
ἵπου τὰ ρίχνουν κατὰ γῆς πτόδηματα χειροῦ.

'Ε! ἔ! χαρὰ μας ἔαρνική καὶ πλούτος κι' εὐτυχία
τῶν ἀπολύτων ἀναγκῶν ἂν τάχμαμ δοχεῖ.

Μας ήλθε κι' ἡ Σαρκοστή, πού γνώσι θά μας βάλῃ,
καί τώρα γιὰ τοὺς Βουλευτὰς ἀρχίζει Κερναβάλι.

Τώρα κι' εἰ ἀντιμοῦτσουσι θά πάνε 'στῆς πατρίδος των
οἱ ψηρεφόρων στρώματα ν' ἀπλώσουν τῆς ἀρίδος των.

Κι' ἂν ἡ σταριδοῦ ξεγασηθῇ, μὰ πρέπει νὰ πιστεῖται
πὼς ὁ Μυλλέρδος καί γι' αὐτὴν θά διαπραγματεύεται.

Εἰς τὴν χερί τὸ δουλι καί 'στ' ἄλλο τὴν βαλιδά
πότε θά ὀρθ γιὰ δανειστάς καί πότε γιὰ σταριδοῦ.

Πίνετε σταφιδοκράσο γιὰ νὰ γενῆτε τάπα
κι' ἐγὼ μὲ τοῦτο 'μίθωσα κι' ὀρθά κορτά σας τάπα.

Τόκα, παιδιόμ, κι' ὀφόμεθα 'στὴν δεκαετηρίδα μου
καί πάρτε λεμονόκουπαις γιὰ τὴν ἡμεριόδα μου.

Τὸ Κερναβάλι ξεφυγῆ, καί τοῦτο παραγίρσασ...
κανεῖς δὲν ἐκατάλαβε κι' ἂν ἦλθε κι' ἂν ἐπίρσασ.

Ὁ ἀρκοῦδάρης Φασουλῆς μὲ τὴν Ἀρκοῦδα τῆς Βουλῆς.

Φ.— Χόρεψε, χαιδεμμένη μου, καί κάμε 'λίγο κίρη,
χόρεψε, χαιδεμμένη μου, καί σοῦ κτυπῶ τὸ ντέρει.
Σῆκω ταῦτῃ σου κι' ἄκουσε τὸ ντέρει πὼς βραεῖ,
νταγιάντα, ζηλιεμμένη μου, νταγιάντα, καλλιχέρη...
Σεῖ καμαρόνε ε ντουμζε, τὸ κόμμα σὲ λατρεύει,
καί δεῖξέ μας τὸ νηστικό ἀρκοῦδι πὼς χορεύει.
'Αφερμ, ἀρκοῦδισσα μου, ὅπου τὰ ζέρεῖς δια...
εἶσαι πρωτοκατοῖχος καί καλλιχέρη μαριόδα.
Καί τώρα, εἰ παρακαλῶ, μὲ τρόπο νὰ μὲς κἀνῆς
πὼς ὀδηγεῖ τὰ πρόβατα 'στὴν στρουγγά ὁ τσοπάνης,
πὼς τρίμει μήπως ἀξαρνα σὲ ζένη στρουγγά πάνε
καί τί μαρτυρία τραβῆ σὰν βλέπη νὰ σκορπάνε.
'Αφερμ, τόκαμς κι' αὐτό, κι' εἶσι σοῦ λὲν πολλόττα,
καί τώρα δια δεῖξέ μας, ἀρκοῦδα μου μουρλοῦζα,
τὸ κύριο Πρωθυπουργὸ πὼς τρέχει 'στὸ Παλάτι
καί στίκει 'μπρὸς 'στὸ Βασιλεῖα μὲ τὸνα πόδι σουζα.
'Αφερμ, τόκαμς κι' αὐτό... καί τώρα ντὴν μὲς δεῖξινε
τὸ κύριο Πρωθυπουργὸ πὼς τὸ κονὶν ρίχτει,
πὼς μόνο μὲ κικίλια τοὺς δανειστάς πληρόνει
κι' ὕστερα γὰθι ξένοιστο πασιτίσο μακαρόνι;
Μπαρῶ... 'στῆς τζιρντζάντουλαι κανεῖνα ντὴν σὲ φτάνει...
μὰ δεῖξέ μας πὼς εὐκολά τὸ ἐπαρτία κανεῖ
καί πὼς τάρνη ταῖζονται μὲ μύσογ καί κανίλα...
'Ἰδελα, χαιδεμμένη μου... νὰ σὲ χαιδέψω δια.
Γιὰ δεῖξέ μας πὼς τὸ Μωργῆ γελᾷ μὲ τὸ σταριδοῦ,
πὼς φέρνει Νομοσχέδια καί γράφει καί ξεγράφει,
καί πὼς χορεύει ἐπιτά σ' ἐκείνο τὸ βαλιδά
κι' ἀφίνει κάθε σγίδιο νὰ κἀθεται 'στὸ ράφι.
Μάσσαλα, χαιδεμμένη μου... μὰ δεῖξέ μας καί τοῦτο
πὼς δεῖκα περισσεύματα μὲς ὄρικει 'στὸ μενούτο,
πὼς θησαυρίζει 'στὴν στιγμή καί πὼς ντὴν ἔχει μίταλλο,
πὼς δίνει μίκα 'στὸ καρρὶ καί μίκα εἰς τὸ πύταλο.
'Ἰσάλα, χαιδεμμένη μου... μὰ δεῖξέ μας κι' αὐτό
πὼς τὸ Ἀντιπολίτευσι τοῦ παίξει τὸν κρυτό,

πὼς μὲς 'στὸ καπιστήριο μὲ τρόπο μπαίνεογαίνε,
τὸ παρλότῃς τὸ βρακὶ πὼς λύνει καί πὼς δίνει,
πὼς καρτερεῖ τὸ Βασιλεῖα τὸ Λόφο μας νὰ πάψη,
καί τῆς Ἀρχῆς τὸ λουκουμά μὲ μὲ μπουκιά νὰ χέψη.
Μπαρῶ, νταρτάνα καλλιχέρη μὲ τὰ ψηλά φακόλα...
σπίρτο μονάγο φαίνεται κι' ὅλα τὰ ζέρεῖς, δια.

'Ελι ελι ελι,
εἶσι γιὰ μαζούρι...
χόρεψε καγκίλι
μὲς 'στὸ νταβτοῦρι.

Χόρεψε, σουρτοῦκα,
σπᾶσε κάθε κάσσα
κι' ἀδείνει σεντοῦκα
καί σταριδοῦ μάσσα.

Πήλα, κουτοσιπόλα
κι' Ἀγγλο-Μυλλερόσις...
σάλλα κι' ἔγχι μόλα,
σάλλα κι' ἔγχι λίσια.

Γίλα κάθε γάχα
κι' ἄφινε μονάχα
τῆς Ἀρχῆς τῆς φλούδας
σ' ἀχμαναῖς ἀρκοῦδας.

'Ας τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ... τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ ζέρει
ἂν σκάσουν κι' ἄλλαις κανοναῖς ἀπὸ τὸν Μπουρλοτιέρη.
'Αρκοῦδαρὲ μου καλλιχέρη, ἀφέντη μου κι' ἀφένταρη,
τζιρνελεμαν ὀφίρανε καί 'ἱποσιτικὴ κι' ἀφένταρη,
ἄς πάμε νὰ χορεύουμε καί 'λίγο παρακάτω
κι' ἄς πάρουμε τὴν βόλλα μας κι' ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

('Στὸ Κομητάτ' ὁ Φασουλῆς τὴν μακαράτα φέρνει
καί δίνει μὲ παρτάτσι καί τὸ βραβείο πίνει.)

Ἐκ αἰ ὀλέγιας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

•ΕΣΤΙΑ• ἡ περίστωσι καί πολυλαίμμη,
ὅπου πρὸς πρόσον ὀρῆ καί στάσιμος δὲν μίνει,
ἀλλεῖσι σῆμα καί ὀρῆν πρὸς τὸ κονὶν σουρῆον
κι' ἀφινε μεταμορφοῦται τὴν ἄλλη ἐποχόδα
εἰς φύλλον καπμαρόνε ἐκ τῶν ἑσποδιστοῦ,
ὅπου θ' ἀφίρη ἐπιχῆρ καθ' ἕνη τὴν ἑλλάδα.
Ποιητικὴ, κωνωνικὴ καί φιλολογικὴ,
ἀλλ' ἔσπερ σπουδαῖότερον τὸ φύλλο μὲ πενήδρα,
οὐ μὴν θά βγαῖν τακτικὰ κι' ἡ Π ε ρ ο δ ε κ η
κι' ἐσεῖ ἀπαθῆ θά γίνεται καί μὲ τῆς δὸθ ἀντάρα.

Τὸ Ρουσεοπούλου Ὄθωνος, πρωτίστου γρηκῶδ,
ὅπου ποί τὰ λόγια του δὲν πάνε τοῦ κακοῦ,
σπουδαιοτάτη συγγραφή καὶ ἀρκαλοῦσις
μὲ πολυλόγους συμβολαῖς καί νέας ὀδηγίας.
Ἀρκαλὸς μονάχα ἑσπασακ κοστικ' ἡ συνδρομὴ,
ἀλλ' ὅμω κι' ἀπὸ τσίπουρα θά βρῆτετε τῶναι.

Ὁ Φίλιος ὁ τσοσῶν πολυπύριος ἐκδότης,
ὅπου μὲ τὰ βιβλία ὀνομαστὴς κασίτης,
ἐκδοῖται κατὰ τεύχη κι' ἄλλο βιβλίον πρώτης,
τὴν ΕΡΚΙΚΑΘΑΛΙΑΝΗΝ ΤΗΝ ΑΛΕΚΗΝ τοῖστωσι
μὲ πλῆθον ἐπιστολῶν καί γλαφυρῶν ἐπέων...
τιμὴ ἐκτίστω τεύχος δίκαια λεπτά καί μόνον.